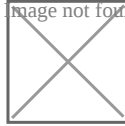

Τρόπος προσευχής δια μέσου της Θεοτόκου Μαρίας

/ [Γενικά](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Αυτήν μόνον έχουμε Μητέρα στους ουρανούς...

Έχεις και άλλον τρόπο, αγαπητέ, να μελετάς και να προσεύχεσαι δια μέσου της Αγίας Θεοτόκου, στρέφοντας το νου σου **α΄) στον ουράνιο Πατέρα, β΄) στον Γλυκύτατο Ιησού, γ΄) και τελευταίο, σ** **αυτήν την ενδοξότατη Μητέρα του.**

Στρέφοντας το νου σου στον Θεό, σκέψου· α΄ την μεγάλη χαρά που από αιώνες νωρίτερα είχε ο Θεός σκεπτόμενος το πρόσωπο της Θεοτόκου· τις αρετές και τις πράξεις της, από τότε που γεννήθηκε στον κόσμο, μέχρι τότε που αναπαύθηκε.

Το α΄ μελέτησέ το με τον εξής τρόπο: Ύψωσε τον λογισμό σου πάνω από κάθε καιρό και χρόνο και κτίσμα νοητό και αισθητό. Και εισερχόμενος, για να μιλήσω έτσι, στην ίδια την αιωνιότητα και στο νου του Θεού, σκέψου τις τρυφές και τις ανέκφραστες αγαλλιώσεις που δεχόταν ο Θεός δια μέσου της Αειπαρθένου Μαρίας

(1). Βρίσκοντας τον Θεό ανάμεσα σ αυτές τις τρυφές, ζήτησέ του να σου δώσει, εξαιτίας των αφράστων αυτών αγαλλιάσεων, χάρι και δύναμι, για να μπορής να καταβάλλης και να νικήσης τους εχθρούς σου· και μάλιστα εκείνον, που τότε σε πολεμεί· κατόπιν αναλογιζόμενος τις τόσες πολλές και εξαιρετικές πράξεις και αρετές αυτής της Θεοτόκου, και παρουσιάζοντάς τις άλλοτε όλες μαζί και άλλοτε μία από αυτές στον Θεό, για την δύναμι εκείνων, ζήτησε από την άπειρη αγαθότητά του όλο εκείνο που χρειάζεσαι και επιθυμείς.

Μετά από αυτά, στρέφοντας εκ δευτέρου τον νου σου στον Κύριό μας, τον Υιό της, ενθύμησέ του την Παναγία κοιλιά που τον βάσταξε για εννέα μήνες· την ευλάβεια με την οποία τον προσκύνησε όταν γεννήθηκε και τον γνώρισε ως αληθινό Θεό και τέλειο άνθρωπο, Υιό και ποιητή της· τους φιλόστοργους οφθαλμούς της, που τον είδαν τόσο φτωχό· τις αγκάλες που τον δέχθηκαν, το γάλα που θήλασε, τους κόπους και τα βάσανα που υπέφερε γι αυτόν στη ζωή του και στον θάνατό του· και σου υπόσχομαι ότι με όλα αυτά θα προκαλέσης ευχάριστη διάθεσι στο θείο της τέκνο για να σου υπακούση.

Στο τέλος στρέψε το νου σου και σ αυτήν την Παναγία Θεοτόκο και θύμησέ της ότι στάθηκε η εκλεκτή από την αίδιο πρόνοια και αγαθότητα του Θεού, ως Μητέρα της χάριτος και της ευσπλαχνίας και **ως δική μας Μητέρα και συνήγορος και ότι μετά από τον Υιό της δεν έχουμε ασφαλέστερο και δυνατότερο καταφύγιο να προσφύγουμε**, παρά σε αυτήν· υπενθύμισέ της ότι όλοι εμείς οι Χριστιανοί, όπως δεν ονομάζουμε κυρίως πατέρα πάνω στη γη, όπως μας παρήγγειλε ο Υιός της επειδή κυρίως μόνον ένα Πατέρα έχουμε, αυτόν που βρίσκεται στους ουρανούς: «*Και πατέρα σας μην ονομάσετε κανένα πάνω στη γη, γιατί ένας είναι ο Πατέρας σας ο ουράνιος*» (Ματθ. 23,9) – με τον ίδιο τρόπο ούτε άλλη μητέρα ονομάζουμε πάνω στη γη, επειδή κυρίως **αυτήν μόνον έχουμε Μητέρα στους ουρανούς και όλοι μας καυχόμαστε να ονομαζώμαστε τέκνα της**. Γι αυτό και προσβλέπουμε προς αυτήν για να μας ελεήσει ολοκληρωτικά, όπως αποβλέπει χωρίς να παρεκκλίνη και στην μητέρα του το νήπιο που έχει απογαλακτισθή, όπως έχει γραφεί: «*Ύψωσα την ψυχή μου σαν το θηλασμένο βρέφος κοντά στην μητέρα του*» (Ψαλμ. 130,3).

Ακόμη υπενθύμισέ της τις αλήθειες που γράφουν γι αυτήν τα βιβλία, ότι όλοι οι πιστοί πιστεύουν στα τόσο υψηλά και τόσο θαυμαστά και μεγάλα κατορθώματα και χαρίσματα που προξένησε σε όλο το ανθρώπινο γένος, επειδή αυτή μόνο όντας ανάμεσα Θεού και ανθρώπων, τον μεν Θεό έκανε υιό ανθρώπου, τους δε ανθρώπους υιούς Θεού. Ότι χωρίς την μεσιτεία της δεν μπορεί κανένας να πλησιάση τον Θεό, ούτε άνθρωπος, ούτε άγγελος, διότι αυτή μόνον βρίσκεται ανάμεσα στην κτιστή κι ουράνια κτίσι· ότι αυτή μόνον είναι Θεός άμεσος μετά τον

Θεό, και έχει τα δευτερεία της Αγίας Τριάδος, επειδή είναι αληθινά Μητέρα του Θεού· και ότι αυτή είναι όχι μόνον ο θησαυροφύλακας όλου του πλούτου της Θεότητας, αλλά και ο διαμοιραστής σε όλους, Αγγέλους και ανθρώπους, όλων των υπερφυσικών ελλάμψεων και πνευματικών χαρισμάτων που δίνονται από τον Θεό στην κτίσι. Και ότι δεν υπάρχει κανένας που να την επεκαλέσθηκε με πίστι και να μην τον άκουσε με ευσπλαγχνία. Τέλος πάντων, παρουσίασέ της τα βάσανα και τα πάθη του Μονογενή της Υιού που υπέφερε για τη σωτηρία μας, και παρακάλεσέ την να ζητήσει χάρι για σένα από αυτόν, ώστε και για σένα τα πάθη αυτά να προξενήσουν το αποτέλεσμα εκείνο, για το οποίο τα υπέφερε ο Υιός της· και αυτό είναι η δική σου σωτηρία· και αυτό όχι για άλλο, παρά για δική του δόξα και ευαρέστησι.

[1]. Με κάθε δίκαιο χαιρόταν και χαιρόταν και με το παραπάνω η Αγία Τριάδα πριν από την δημιουργία του κόσμου, γνωρίζοντας εκ των προτέρων, σύμφωνα με την θεαρχική της ιδέα, την αιεπάρθενο Μαριάμ. Γιατί είναι γνώμη μερικών θεολόγων, ότι αν υποθέσουμε ότι όλα τα εννέα τάγματα των Αγγέλων γκρεμίζονταν από τους ουρανούς και γίνονταν δαίμονες, αν όλοι οι άνθρωποι, από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος εγίνοντο κακοί και πήγαιναν στην κόλασι χωρίς να γλυτώση κανείς· αν όλα τα κτίσματα ουρανός, φωστήρες, άστρα, στοιχεία, φυτά ζώα, αποστατούσαν από τον Θεό και έβγαιναν από την τάξι τους και πήγαιναν στην ανυπαρξία, παρ' όλα αυτά όλες αυτές οι κακίες των κτισμάτων συγκρινόμενες με το πλήρωμα της αγιότητας της Θεοτόκου, δεν μπορούσαν να λυπήσουν τον Θεό· διότι μόνο η Κυρία Θεοτόκος μπορούσε να τον ευχαριστήσει ως προς όλα και για όλα, και να μην τον αφήση να λυπηθή τόσο πολύ για τον χαμό και τη απώλεια των τόσων κτισμάτων του, όσο θα τον έκαμνε να χαίρεται υπερβολικά για την ίδια της· διότι μόνον αυτή χωρίς καμμία σύγκρισι τον αγάπησε περισσότερο από κάθε άλλον διότι αυτή περισσότερο από κάθε άλλον υπάκουσε στο θέλημά του· διότι μόνον αυτή μπόρεσε και έγινε ικανή να δεχθή όλα εκείνα τα φυσικά, υπερφυσικά και προαιρετικά χαρίσματα που ο Θεός διαμοίρασε σε όλη την κτίσι. Και με ένα λόγο, γιατί αυτή έγινε ένας άλλος Δεύτερος Κόσμος, ασύγκριτα καλλίτερος από όλον τον αισθητό και νοητό κόσμο και αρκετός και μόνος του να δοξάζη αιώνια τον Ποιητή από την καλλονή και ποικιλία των χαρισμάτων του περισσότερο από όλη την δημιουργία του σύμπαντος. Από αυτά λοιπόν βγαίνει το συμπέρασμα ότι, επειδή και ο Θεός προώρισε την Θεοτόκο, σύμφωνα με την προαιώνια ευδοκία του, που είναι όχι το επόμενο και κατ' έπακολουθήσι θέλημα του Θεού, αλλά το προηγούμενο και το κύριο θέλημα αυτού, όπως το ερμηνεύει ο μέγας της Θεσσαλονίκης Γρηγόριος (λογ. Α' εις τα Φώτα και λόγος εις την Χριστού Γέννησιν). Από αυτά λοιπόν βγαίνει λέγω το συμπέρασμα ότι, όπως γίνεται το περιβόλι για να φυτευθή το δένδρο και πάλι το δένδρο φυτεύεται για τον καρπό, έτσι και όλος ο αισθητός και νοητός Κόσμος έγινε για τον σκοπό αυτό, δηλαδή για την Κυρία Θεοτόκο· και πάλι η Κυρία Θεοτόκος έγινε για τον Κύριό

μας Ιησού Χριστό· και έτσι εξεπληρώθη η αρχαία βουλή και ο πρώτος σκοπός του Θεού· με το ότι ανακεφαλαιώθηκαν όλα εν Χριστώ και ενώθηκε η κτίσις με τον Κτίστη, όχι φυσικά, όχι προαιρετικά και κατά χάριν, αλλά κατά την υπόστασι· αυτός είναι ο ανώτατος βαθμός της ενώσεως, μετά από τον οποίον άλλος ανώτερος ούτε βρέθηκε, ούτε και θα βρεθή.

Από το βιβλίο «Αόρατος Πόλεμος»

Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτη, Κεφάλαιο ΜΘ, Μέρος 1ο

Επιλογή κειμένου xristianos.gr

Πηγή: xristianos.gr